U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **Z. M.,** zastoupené JUDr. Zdeňkem Svobodou, advokátem se sídlem v Chebu, Žižkova 4, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2006, č. j. 59 Az 147/2005 - 19,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 7. 11. 2005, č. j. OAM-1425/VL-10-ZA05-2005. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že bylo zároveň vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu, ve znění platném v době vydání rozhodnutí.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatelky jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka dle obsahu kasační stížnosti namítá zákonné důvody specifikované v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [stěžovatelka mylně uvádí písm. e) tohoto ustanovení], a to zejména v posouzení spolehlivě zjištěného stavu věci a řízení, které předcházelo, rozhodnutí nebylo přesvědčivé a správné tak, jak to má na mysli § 3 odst. 4 správního řádu. Tyto skutečnosti se nepochybně týkají i námitky stěžovatelky ohledně neudělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka je přesvědčena, že jsou naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) a b) a § 14.

Krajský soud podle jejího názoru poněkud podcenil otázku nebezpečí, které jí v domovském státě hrozí, zejména když po trestním oznámení pro napadení a zbití ze strany jejího bývalého zaměstnavatele orgány státu (policie) neučinily žádné kroky k její ochraně. Tyto skutečnosti uvedla už v žalobě a má za to, že soud se těmito okolnostmi zabýval pouze okrajově.

V této souvislosti je třeba konstatovat, že ze spisového materiálu vyplynulo, že útok bývalého zaměstnavatele na osobu stěžovatelky nebyl zapříčiněn důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. S ohledem na výše uvedené spadají tvrzené skutečnosti do okruhu problémů se soukromými osobami.

S touto otázkou se již Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, a v rozsudku ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 Azs 34/2006 – 75, oba dostupné na www.nssoud.cz. V daném případě navíc politický systém v zemi původu stěžovatelky dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, což stěžovatelka v řízení o udělení azylu nijak přesvědčivě nevyvrátila, když naopak v průběhu řízení vyšlo najevo, že stěžovatelka všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů ani efektivně nevyužila (jak totiž vyplývá ze spisu, na policii se sice podle svých slov obrátila, jejími pokyny se však již neřídila). K nastíněné otázce srov. např. rozsudek ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, na www.nssoud.cz.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu